

Богодар Которович – славетний артист, епоха в українському скрипковому виконавському мистецтві – один з тих українців, кого знають і шанують у світі академічної музики. Його знали скрізь – від Сіднея до Канади.

Скрипаль народився в польському містечку Грубешові 1941 року. 1945-го родина переїздить до Львова, де минули дитинство та юність майбутнього славетного музиканта. Батько Богодара, інженер, був скрипалем-аматором. Він віддав сина в музичну десятирічку, закінчивши яку, Богодар вступив до Львівської

консерваторії.

Після першого курсу перспективний студент перевівся в Московську консерваторію у клас професора Юрія Янкелевича, вихователя плеяди скрипалів, у якого потім закінчив аспірантуру. Приїхавши в Київ після навчання, Которович, за рекомендацією Стефана Турчака, який знав талановитого музиканта ще зі Львова, зайняв місце концертмейстера Державного (тепер Національного) симфонічного оркестру України. Паралельно розпочалася його педагогічна робота на скрипковій кафедрі Київської консерваторії.

Ще студентом став лауреатом конкурсу ім. Дж. Енеску в Бухаресті. А 1971 року отримав Гран-прі знаменитого конкурсу скрипалів ім. Нікколо Паганіні в Генуї.

Надзвичайно яскрава виконавська харизма Которовича вела його життям. У його інтерпретації Концерт Арама Хачатуряна, твори Нікколо Паганіні звучали дивовижно – переконливо точно за мірою втілення авторського задуму й водночас неповторно індивідуально.

Наприкінці сольної скрипкової кар'єри навесні 1999 року Которович став першим, хто грав за межами Італії на скрипці Паганіні «Канон» роботи Гварнері дель Джезу, яку спеціально для нього доставили в Київ із генуезького запасника.

Уже відомим педагогом і виконавцем, у 1991-2000 роках маестро був постійним членом журі найвідоміших міжнародних конкурсів (ARD у Мюнхені, ім.Паганіні в Генуї, ім.Чайковського в Москві, ім.Нільсена в Одесі, ім.Бріттена в Лондоні та інші). Він же організував і очолив власний конкурс юних скрипалів у Харкові. Без нього не відбувся жоден наш конкурс ім. М.Лисенка (аналог московського конкурсу Чайковського), а 2004-го він став арт-директором Britten Kyiv Festival.

Педагогічна й артистична прозірливість дозволила маестро у 1995-му створити чудовий ансамбль молодих струнників – камерний оркестр «Київські солісти». Колектив тримає марку молодіжного складу. Він об'їздив півсвіту, вражаючи слухачів культурою, свіжістю, натиском, тонкістю, активною пропагандою сучасної і класичної музики. Кісткою колективу багато років є випускники класу професора Которовича. Права рука за пультом оркестру й на кафедрі – гідна продовжувачка справи батька Мирослава Которович.

Зросли і зміцніли його яскраві учні: учасники молодіжного струнного квартету Collegium Taras Yeropud і Кирило Шарапов; заслужена артистка України Богдана Півненко – солістка ансамблю «Київська камерата»; українсько-британський скрипаль, творець фестивалю й міжнародного конкурсу скрипалів ім. Б.Бріттена в Лондоні Дмитро Ткаченко; Аліна Комісарова (Данія); Олег Которович (Нова Зеландія). Оркестр під диригентською паличкою Которовича отримав Гран-прі й перші премії на конкурсі молодіжних оркестрів у Відні. Молоді музиканти підкорили Японію, Сінгапур, Європу.

Лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка (1985), премії ім. В.І. Вернадського (2000). Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеню. 1999 та 2000 стає лауреатом престижної всеукраїнської премії «Людина року».

Використано матеріали www.dt.ua